

Mircea GHIȚULESCU*În anticamera vieții*

Emanuel Pârvu debutează ca autor total cu spectacolul **Sectorul S** la Teatrul Luni de la Green Hours. Este autorul piesei, regizorul spectacolului și interpretul rolului principal. Ca autor dramatic te seduce prin vivacitatea replicii și oralitate autentică, prin tonalitatea justă și acuratețea limbajului. Ca filosof, descoperă, la o jumătate de secol după Albert Camus, că „singura problemă a omului este sinuciderea”. Ca observator al vieții contemporane găsește o fundamentare a teoriei lui Camus în sinuciderea juvenilă. Este adevărat, mesajul cu sinuciderea juvenilă, prefabricat, este anexat în final: unul dintre cei trei sinucigași nu este ce pare a fi, ci o eminentă divină care primește raportul asistentei: „au mai venit doi, tot tineri”. Juvenilă sau nu, sinuciderea este o problemă pe care Emanuel Pârvu o întoarce pe toate părțile. El știe să construiască o situație-limită specific teatrală și să lucreze în interiorul ei, epuizând cât mai multe semnificații. Mănuiește cu abilitate ambiguitatea spațiului: pare că acțiunea se petrece în Sectorul sinucigașilor (Sectorul S) dintr-un spital de urgență, dar la fel de bine ne putem imagina că ne aflăm într-un purgatoriu înțeles ca un prag între viață și moarte. Aceste teme oarecum majore, oarecum solemne, sunt tratate cu familiaritate, cu umor cinic adesea. Bunăoară, unii dintre sinucigași sunt recidiviști în măsură să aprecieze îmbunătățirile aduse în această antecameră a morții care este și una a vieții. Contrastul dintre gravitatea dezbaterii de idei și familiaritatea expresiei creează un efect de stupefacție pe toată durata spectacolului. Un alt efect demn de luat în considerare este simularea dialogului. Practic, cei trei sinucigași sunt cu toții în stare de comă. Nu corpurile, ci conștiințele lor vorbesc și acționează. În fine, viața nu este râvnită cu orice preț. Cel ce s-a aruncat de la etaj își calculează șansele cu luciditate și are ezitări serioase dacă merită să-și trăiască viața într-un cărucior cu roțile sau să meargă mai departe spre moarte, spre deosebire de cel care s-a otrăvit cu diazepam care vrea cu tot dinadinsul să trăiască dar nu are cine să-l salveze. Nici o opțiune nu ne este permisă, spune Emanuel Pârvu. Suntem aruncați în viață sau în moarte după capriciul hazardului sau bunul plac al divinității. În fond, toți acești sinucigași ai lui Emanuel Pârvu sunt niște copii mari care pun la inimă afacerile amoroase și, în felul acesta, fondul filozofic al problemei (*veșnicul a fi sau a nu fi din Hamlet*) apare „specializat” pe decepții sentimentale și, evident, restrâns ca semnificații. Textul este, însă, coerent cu propriile premise, mereu interesant și provocator. Ca regizor artistic, Emanuel Pârvu s-a descurcat cum nu se poate mai bine, folosind întreg spațiul longitudinal de la Green Hours pentru ceea ce am numit „antecamera morții”, unde se petrece acțiunea, ușile de intrare și de serviciu fiind, evident, porțile spre viață sau spre moarte. Mai importantă decât toate aceste delimitări necesare este solidaritatea dintre actori, care asigură succesul incontestabil al spectacolului. Gabriel Călinescu și Emanuel Pârvu, apoi Constantin Diță și, mai târziu, Dana Rogoz „știu să dea replica”, pentru că se concentrează pe relația cu celălalt. Intrarea lor pe replică este de o precizie concertistică, ceea ce poate fi efectul spontaneității dar și al repetiției severe.

Teatrul Luni de la Green Hours – Sectorul S de Emanuel Pârvu. Regia: Emanuel Pârvu. Cu: Gabriel Călinescu, Emanuel Pârvu, Constantin Diță, Dana Rogoz. Data premierei: 14 noiembrie 2005.